

Huilen mag best

'Achtste-groepers huilen niet.' Dat zegt Akkie als ze in het ziekenhuis hoort dat ze heel ziek is. Maar eigenlijk klopt dat niet. Want zelfs alle stoere kinderen uit haar klas snotten af en toe. Net als de mensen die naar het toneelstuk over Akkie kijken.

Joep (een lange slungel) en Elize (houdt van vlaai) komen elkaar tegen op hun oude schoolplein. Ze halen herinneringen op aan hun tijd in groep acht. Tussen de verhalen over kamp, wie op wie verliefd was en het voetbaltoernooi, vertellen ze over hun klasgenootje Akkie. Hoe ze hoorden dat ze kanker had. Hoe ze kaal werd, en dat de hele klas toen een petje of muts opzette. En hoe ze uiteindelijk doodging. Uit de zaal klinkt gesnotter, maar ook gelach.

Tien jaar geleden schreef Jacques Vriens het boek *Achtste-groepers huilen niet* over Akkie. Dat deed hij omdat hij zelf zoiets had meegemaakt toen hij leraar was. 'In mijn klas zat

Anke. Aan het eind van groep zeven kreeg zij leukemie. Anke was heel grappig, een heel sterk meisje. Ze bracht iedereen aan het lachen. Elize, een van haar vriendinnen, vond dat ik een boek over haar moest schrijven. Anke vond het meteen een goed idee. Daarna ging het snel slechter met haar. Vlak voordat ze overleed, ging ik bij haar langs. Dat was heel heftig, ze lag aan allemaal slangen. Ik krijg weer tranen in m'n ogen als ik daaraan denk. Ik wilde het boek niet meer schrijven. In mijn verhaal zou ze weer beter worden. Het heette acht jaar geduurd tot ik het wel kon. Toen lukte het me om als een soort vliegtuigje boven het verhaal te vliegen, zodat ik niet meer zo verdrietig was.'

Nu is er een toneelvoorstelling van *Achtste-groepers huilen niet* gemaakt. Meteen na de voorstelling is duidelijk: achtste-groepers huilen wél! Lola (11 jaar): 'Ik heb het boek echt heel vaak gelezen. De eerste keer moest ik wel vijf keer huilen. Nu gelukkig niet, maar ik had wel zakdoekjes bij me.' Wouter (11 jaar) vindt het nogal een droevig stuk: 'Wel goed dat zoiets verteld wordt, want het gebeurt echt. Je gaat er over nadenken.' Nova (9 jaar) is ook onder de indruk: 'Ik dacht aan mijn tante, die is doodgegaan toen ik klein was. Gelukkig gebeurden er ook vrolijke dingen.'

Ook de acteurs die aan de voorstelling meewerkten hielden

het niet droog. Actrice Ida van Driil: 'Van tevoren hebben het verhaal aan elkaar voorgelezen. Nou, toen hebben we een hele dag zitten snotten. Ook als ik Akkie speel is het soms lastig. Zeker als je een kind in de zaal hoort snikken. Maar ja, ik kan het niet mooier maken dan het is. Huilen is juist goed vind ik. Veel mensen houden zich groot, alsof huilen niet mag. Soms helpt het juist, janken met z'n allen!' (Marrit Schuddebeurs)

Achtste-groepers huilen niet is vooral op scholen te zien. Maar op 29 november om 15.00 uur speelt de voorstelling ook in het Helmer theater in Enschede. Meer info op achtsteghn.hyves.nl

